

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΤΣΟ ΚΟΒΑΚ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

Ο κόμης Χάγιος, ένας άπο τους πιο παληούς άριστοκράτες της Ούγγαρίας, πού είχε ένα βαρύ και ζοφερό πύργο έπάνω στά Καρπάθια, είδε μιά χειμωνιάτικη νύχτα νά παρουσιάζεται μπροστά του τό έπιτελείο του Ζου Συντάγματος τών Ούσσαρων. Οι Ρώσοι έκείνη τήν έποχή είχαν πλημμυρίσει τή Γαλικία κ' έτοιμαζόντουσαν νά ξεχυθούν στους ούγγαρέζικους κάμπους. Ο κόμης Χάγιος λοιπόν θεώρησε μεγάλη κ' έξαιρετική τιμή του νά φιλοξενήσῃ στὸν παλήρ πύργο του δέκα αξιωματικούς τῶν Ούσσαρων πού προχωρούσαν για νά προλάβουν τή ρωσική εἰσβολή.

'Απ' αὐτούς τους δέκα αξιωματικούς, ώστόσο, μονάχα τέσσερες κίνησαν κάπως ίδιαίτερα τήν προσοχή του. Πρώτ' άπ' δλα συνταγματάρχης, ένας χοντρός κι' απότομος γίγας, με παχειά και φιλήδονα χείλη πού διψύουσαν πάντα γιά έκλεκτό κρασί. Ός άνθρωπος μπορεί νά μήν αξίζε τίποτε, μά ώς αξιωματικός ήταν «άσσος», γιατί τό στήθος του ήταν καταστόλιστο από παράσημα. "Επειτα έρχόταν δ λοχαγός Βαλντάνι, ένας μελαψός άνδρας μ' άταλένια νεῦρα, πού άνοιγε τίς μποτίλλιες του Τοκάϊ 1860, κάνοντας θρύμματα τό λαϊμό τους με μιά σφαίρα. 'Ο τρίτος αξιωματικός ήταν κάπως μυστηριώδης. Κάθε φορά πού παρουσιάζοτανε άναμεσα στους εϋθυμους συναδέλφους του, τό χαμόγελο έσθυνε άμεσως από τά χείλη τους. Γιατί άρα γε; "Ισως γιατί δ αξιωματικός αύτός, δ ταγματάρχης Μαντράσι, ήταν δ αρχηγός τής Μυστικής Υπηρεσίας. Τέλος, δ τέταρτος αξιωματικός, άρεσε ξεχωριστά στὸν κόκητα Χάγιος. Ήταν ένα ώμορφο παιδί, μελαχροινό, με κατάμαυρα μαλλιά και με άριστοκρατική έμφανσι. Ήταν δ ύπολοχαγός Λιλιόν, έγγονος ένος παληού και καλού φίλου του πού είχε ένα μεγάλον πύργο στό Τιμπίσκο. Ο φίλος του αύτός είχε δυό παιδιά και τό ένα από αυτά ήταν δ νεαρός ύπολοχαγός πού φιλοξενούσε στό σπίτι του. Τό άλλο ήταν μιά ώμορφη κόρη πού θρισκόταν έκείνον τὸν καιρό στό Πρεσμπούργο.

Οι αξιωματικοί λοιπόν τῶν Ούσσαρων γλεντούσαν έκεινο τό θράδυ στήν μεγάλη τραπεζαρία του πύργου, μεθώντας με τό παλήρ Τοκάϊ του γέρου άριστοκράτη. Ο ύπηρέτης του, δ ασπρομάλλης Λάτσο δεν πρόφταινε νά κουβαλάτη τίς μποτίλλιες του κρασιού από τό ύπόγειο. Πιό πολύ κρασί από δλους έπινε δ χοντρός συνταγματάρχης και κάθε τόσο παρακινούσε τὸν νεαρό Λιλιόν ν' άδειάσῃ τό ποτήρι του.

— 'Εμπρός, φίλε μου, τού είλεγε, στήν υγεία τής Ούγγαρίας και τῶν δικῶν σου!

— Θά τὸν μεθύσετε, συνταγματάρχα μου! φώναξε γελώντας δ ταγματάρχης Μαντράσι. 'Από τή μέρα πού γύρισε από τήν άδειά του δεν πίνει τίποτε άλλο παρά καθαρό νερό!...

Ο συνταγματάρχης ξέσπασε κι' αύτός σ' ένα θορυβώδες γέλιο και ξαναγέμισε τά ποτήρια.

— 'Εμπρός! έκανε. Στήν υγεία τῶν ώμορφων γυναικῶν τῆς Ούγγαρίας και τῆς άδελφῆς σου, Λολιόν, πού είνε ή πιό ώμορφη από δλες!...

Ο νεαρός ύπολοχαγός με μιά τελευταία προσπάθεια έσφιξε τό ποτήρι στά χέρια του κ' έτοιμασθηκε νά τό άδειάση. Έκείνη τή στιγμή δύμως έπενέθη δ λοχαγός Βαλντάνι.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην... είπε σοθαρά στὸν συνταγματάρχη. Μά δ ύπολοχαγός Λιλιόν δεν μπορεί νά πιῇ άλλο κρασί.

Καὶ χωρὶς καμιά δλλη έξήγησι παρέσυρε έξω από τήν τραπεζαρία τὸν νεαρό ύπολοχαγό. "Επειτα, δ Βαλντάνι ξαναγύρισε μόνος του, κάθησε δίπλα στὸν πειραγμένο συνταγματάρχη κι' άρχισε νά πίνη σιωπηλά κυττάζοντάς τον καθε τόσο μ' ένα φανερό άσπονδο μίσος. Ο ταγματάρχης Μαντράσι τοιε, γιά νά άποσοβήσῃ τό έπεισόδιο, πού δεν θ' άργούσε νά ξεπάση, ρώτησε ξαφνικά τὸν πυργοδεσπότη τους.

— Κόμη Χάγιος, γιά πέστε μας, άλήθεια, ποιά είνε αύτή ή ώραία κυρία πού μᾶς κυττάζει από τό κάδρο της;

"Ολοι γύρισαν και κύτταξαν αύτό τό κάδρο, πάνω από τό μεγάλο τζάκι. Ήταν μιά πεντάμορφη γυναίκα, με κάτασπρα πέπλα, πού χαμογελούσε μ' έναν μυστηριώδη τρόπο, σάν νά έκρυψε κάποιο μυστικό.

— Είνε μιά πρόγονός μου, έξήγησε στενοχωρημένος δ πυργοδεσπότης, πού είχε μιά τραγική ιστορία. Ο άνδρας της, μιά νύχτα, τής κάρφωσε ένα μαχαίρι στήν καρδιά, γιατί είχε πιστέψει πώς τόν άπατούσε. "Επειτα δύμως άπεδείχθη πώς ήταν άθωα... Κι' από τότε κι' δ πύργος τῶν Χάγιος έχει τή Λευκή Κυρία του... Λένε πώς τό φάντασμα αύτής τής γυναίκας τριγυρίζει έδω πέρα, ζταν πρόκειται νά συμβῇ καμμιά μεγάλη συμφορά. Μά δέν θαριέστε!... Ποιός πιστεύει σ' αύτες τής ιστορίες! 'Εμπρός, κύριοι, άς πιούμε στήν υγεία μας!...

— Ο συνταγματάρχης ώστόσο θέλησε ν' αστειευθῇ.

-- "Ωμορφη γυναίκα! έκανε. "Αν τύχαινε νά τήν συναντήσω, ούμη Χάγιος, σάς δίνω τόν λόγο μου πώς έγώ θά τής έδειχνα περισσότερη τρυφερότητα από τόν πρόγονό σας!..."

— Ο πυργοδεσπότης χλώμιασε άκούγοντας αύτά τά λόγια.

— Ο Θεός νά σάς φυλάξῃ, συνταγματάρχα... ψιθύρισε κάνοντας τόν σταυρό του. "Η Λευκή Κυρία φέρνει πάντα τή συμφορά...

Οι αξιωματικοί άνατριχιασαν και παράτησαν τά πυτήρια τους. Ο συνταγματάρχης, ώστόσο ξέσπασε πάλι σ' ένα σαρκαστικό γέλιο κ' έθγαλε τό πιστόλι του.

— Προσοχή! Θά τής φυτέψω έξη σφαρες στήν καρδιά...

Μά τήν ίδια στιγμή άκούστηκε μιά παράξενη φασαρία στόν διάδρομο, σάν νά είχαν σπάσει μερικές μποτίλλιες. "Επειτα άκούστηκαν θιαστικά θήματα έξω από τήν πόρτα.

Κανείς από τούς αξιωματικούς δέν θρήκε τό θάρρος νά σηκωθῇ. "Ολοι είχαν παγώσει από τή φρίκη τους.

— Αξαφνα ή πόρτα άνοιξε διάπλατα και παρουσιάσθηκε κατάχλωμος δ γέρος θηρεύτης Λάτολο.

— "Η Λευκή Κυρία!... φώναξε θραχνά. "Η Λευκή Κυρία ήταν στό θάθος τού διαδρόμου!... Μέ ιτηρε από πίσω!... Βοήθεια!...

Καὶ σωριάσθηκε στό κατώφλι τής πόρτας λιπόθυμος.

Οι αξιωματικοί θουβάθηκαν από τήν κατάπληξι. Μά ζταν συνήλθαν, δέν ήταν κανείς στόν διάδρομο. Μονάχα ή σπασμένες μποτίλλιες πού είχαν ξεφύγει από τά χέρια τού ύπηρέτη. 'Άκομη κι' δ ύπολοχαγός Λιλιόν, πού είχε ξυπνήσει από τόν θόρυβο, θγήκε στόν διάδρομο, γιά νά δη τί γινόταν.

— Μήπως είδατε τό φάντασμα; τόν ρώτησε γελώντας δ συνταγματάρχης.

— "Οχι, τού άπήντησε έκεινος γουρλώνυντας τά μάτια του. Κοιμήθηκα άμεσως μόλις γύρισα στό δωμάτιο μου. Δέν ήξερα πώς μιά ώραία κυρία θά μου

ζέκανε τήν τιμή νά σουλατσάρη έξω από τήν πόρτα μου...

— "Ολοι τότε ξέσπασαν σε ήχηρά γέλια και σιγά-σιγά απεσύρησαν στά δωμάτια τους. Ο κόμης Χάγιος κλείστηκε κι' αύτός στό δικό του και ξαπλώθηκε συλλογισμένος, σε μιά πολυθρόνα, μπροστά στό τζάκι.... Τί τρελλός πού ήταν δ γέρος Λάτσο! Θά κοιμόταν όρθιος φαίνεται και είχε δεῖ στ' ζνειρό του τήν Λευκή Κυρία... "Ο πυργοδεσπότης έκλεινε σιγά-σιγά τά μάτια του, πού έθαραίναν από τόν ύπνο, ζταν ξαφνικά άκουσε κάποιον θόρυβο, στό διπλανό δωμάτιο, σπου κοιμόταν δ συνταγματάρχης. Κάποιος είχε άνοιξε σιγά τήν πόρτα. Ποιός ήταν άρα γε; "Ο συνταγματάρχης δίχως άλλο... Μά πού πήγαινε; Ο κόμης Χάγιος μισάνοιξε τήν πόρτα του και κύτταξε έξω. Δέν ήταν κανείς στόν διάδρομο... Περίεργο!... Θά ώνειρευόταν φαίνεται κι' αύτός. "Ερρίξε μιά ματιά στήν ώρα, — ήταν δυό μετά τά μεσάνυχτα — και γδύθηκε γιά νά πέση στό κρεβάτι. Σε λίγο τόν πήρε δ ύπνος, ζταν ξαφνικά θρέθηκε καθισμένος στά πόδια τού κρεβατιού του με τ' αύτια τεντωμένα στόν παραμικρό θόρυβο. "Από τό διπλανό δωμάτιο έρχόταν ένα θραχνό και

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην... Μά δ ύπολοχαγός Λιλιόν δεν μπορεί νά πιῇ άλλο κρασί...

—

σπαραχτικό σύρλιασμα!...

‘Ο κόμης Χάγιος πήδησε από τὸ κρεβάτι, ἔτρεξε στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ πετάχτηκε στὸν διάδρομο. Μὰ εἰδε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ παγώσῃ από τὴ φρίκη του.

Τὴ Λευκὴ Κυρια!...

Τὸ ἀσπρό φάντασμα ἐμφανιζόταν υιγά-σιγά στὸ βάθος του διαδρόμου. ‘Ο κόμης Χάγιος δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ προχωρήσῃ. Γύρισε πίσω καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο του συνταγματάρχη. “Ἐνα φρικιαστικό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στὰ μάτια του. ‘Ο συνταγματάρχης ἦταν ξαπλωμένος καταγῆς μ’ ἑνα μαχαίρι καρφωμένο στὸ στήθος.

— Τί πάθατε, γιὰ τ’ ονομα του Θεοῦ; του φώναξε ὁ κόμης Χάγιος.

— ‘Η Λευκὴ Κυρια... του ἀπάντησε μὲ μισόσθυστη φωνὴ ὁ συνταγματάρχης. Εἶχατε δίκηο, Χάγιος.... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ συναντήσω.... Ναι.. Δὲν ἔπρεπε νὰ συναντήσω τὴ Λευκὴ Κυρια!...

Τὰ τελευταῖα λόγια του πνίγηκαν από ἑνα κῦμα αἵματος ποὺ ἀνέβηκε στὸ στόμα. ‘Ο συνταγματάρχης τότε σπάραξε από ἑνα τελευταῖο σπασμὸ καὶ ξεψύχησε. Τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ Λευκὴ Κυρια.

* * *

“Υστερ’ απὸ τρεις ἡμέρες, ὁ κόμης Χάγιος κι’ ὁ ταγματάρχης Μαντράσι τῆς Μυστικῆς ‘Υπηρεσίας καθόντουσαν πάλι στὴν τραπεζαρία του πύργου. “Ολοι οἱ ἀξιωματικοὶ θά ἐφευγαν τὸ πρωΐ... Κι’ ὁ γέρος πυργοδεσπότης θ’ ἀπόμενε πάλι μόνος, μέσα σ’ ἑκείνη τὴν καταραμένη κατοικία του ποὺ εἶχε ἀτιμασθῆ απὸ εἴα ἔγκλημα, από μιὰ στυγερή δολοφονία.

— Ελάτε... Μήν στενοχωριέστε... του ἔλεγε γιὰ νὰ τὸν παρηγυρήσῃ ὁ Μαντράσι.

— Αὐτὰ εἶνε λόγια.. του ἀπάντησε ὁ κόμης Χάγιος. Σᾶς εὔχαριστῶ, μὰ θέλω κάτι περισσότερο... θέλω τ’ ὄνομα του δολοφόνου. Δὲν ἀνακαλύψατε τίποτε;

— “Οχι, τίποτε... ἔκανε ὁ Μαντράσι, στειοχωρημένος.

‘Εκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ ύπηρέτης Λάτσο.

— “Ἐνα τηλεγράφημα γιὰ τὸν κύριο ταγματάρχη Μαντράσι.. ψιθύρισε.

— “Α, εἶνε γιὰ μένα... Εὔχαριστῶ, εἶπε χαμογελῶντας ὁ ἀρχικατάσκοπος.

Κι’ ἄνοιξε τὸ τηλεγράφημα.

— Διάθολε!... φώναξε σὲ λίγο. Νὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα!...

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, ὥσημησε ἔξω απὸ τὴν τραπεζαρία. Φαινότων ἀνήσυχος καὶ τρομαγμένος. Μὰ δταν ἔνανγύρισε, ύστερ’ ἀπὸ μισὴ ὥρα, χαμυγελοῦσε παράξενα, σὰν νὰ εἶχε μάθει κάτι εὐχάριστο.

— Ξέρετε πώς ἔχουμε ἑνα πρώτης τάξεως ύπουργείο τῶν Στρατιωτικῶν, ἀγαπητέ μου κόμη; εἶπε στὸν Χάγιος.

— Γιατί; ἀπόρησε ἑκείνος.

— Μά, νὰ, γιατί εἶχε τὴν καλωσύη νὰ μοῦ τηλεγραφήσῃ δτι ἔδω καὶ μὰ βδομάδα, στὸ Γαλάτο τῆς Ρουμανίας ηγετοκόνησε ὁ ύπολοχαγός... Μὲ δυὸ λόγια, τὸ ύπουργείο τὸν ἀνακάλυψε δλα!...

‘Ο κόμης Χάγιος δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε.

— Εἶχατε δίκηο, Χάγιος!... Δὲν ἔπρεπε νὰ συναντήσω τὴ «Λευκὴ Κυρια!...

— Συγγνώμην, εἶπε στὸν Μαντράσι, μὰ δὲν βλέπω ποιὰ σχέσι μποροῦν νὰ ἔχουν δλα αὐτὰ μὲ τὸ ἔγκλημα που ἔγινε ἔδω πέρα... ‘Εγώ θέλω νὰ βρῶ τὸν δολοφόνο!...

— Μὰ γι’ αὐτὸν ἀκριβῶς σᾶς μιλῶ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαντράσι. Τώρα πειὰ μάθαμε ποιὸς εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ συνταγματάρχη...

‘Ο κόμης Χάγιος πετάχτηκε απὸ τὴν πολυθρόνα του.

— Ποιὸς εἶνε; Ποιὸς εἶνε, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; φώναξε ἀνήσυχος.

— ‘Η Λευκὴ Κυρία!... τοῦ εἶπε μὲν μυστηριώδες ύφος ὁ Μαντράσι. ‘Εκείνος τοῦ ἔρριζε μιὰ αὐστηρὰ ματιά.

— Εἶμαι γέρος καὶ πρέπει νὰ μὲ σέθεστε! ψιθύρισε. Μά, εὕτυχῶς, δὲν τρελλάθηκα ἀκόμη. ‘Αφῆστε ἡσυχὴ λοιπὸν τὴν Λευκὴ Κυρία... ‘Η γυναικες τῶν Χάγιος δὲν ἔνανγυρίζουν ύστερ’ απὸ τριακόσια χρόνια, γιὰ νὰ καρφώσουν ἑνα μαχαίρι στὸ στήθος ἐνὸς ξένου... ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ φιλοξενεῖται στὸ σπίτι τους!...

— Μὰ, δταν αὐτὸς δὲν ἔνος δὲν ἔχη ἀξιοπρέπεια, τοῦ παρετήρησε ὁ Μαντράσι χαμογελῶντας, δταν τὶς ἀναγκάζη νὰ πᾶνε τὴν νύχτα στὸ δωμάτιο του, ζέροντας πῶς δὲν μποροῦν νὰ ύπερασπίσουν τὸν ἔαυτὸ τους, τότε, ἀγαπητὲ κόμη, ὅχι μόνο ἡ γυναικες τῶν Χάγιος, μὰ κάθε Ούγγαρέα, ξέρει νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι της στὸ στήθος ἐνὸς ἀνάνδρου, ἐνὸς παληανθρώπου... Κι’ ἀν τώρα μιὰ τέτοια γυναικα εἶνε ντυμένη μ’ ἀσπρα, γιατὶ παραξενεύεστε, δταν τὴ λεω «Λευκὴ Κυρία»;

‘Ο κόμης Χάγιος κύτταξε τὸν Μαντράσι, δπως κυττάζουμε ἔναν τρελλό.

— “Ε, ὅχι, δὲν εἶμαι τρελλός, τοῦ ἔξηγησε τότε ὁ ἀρχικατάσκοπος. Μὰ δὲν ἔχω πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ μὲ κάθε λεπτομέρεια αὐτὴν τὴν ιστορία. Μπορῶ δμως νὰ σᾶς πῶ μὲ λίγα λόγια τι ἀκριβῶς συνέθη ἔδω πέρα στὸν πύργο σας... Προηγουμένως ώστόσο ἀκοῦστε μιὰ ἀλληλ συγκινητικὴ ιστορία. “Ἐνας νεαρὸς Ούγγρος ἀξιωματικὸς τῶν Ούσσαρων, ποὺ ἀνῆκε σὲ μιὰ παληὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, λιποτάκτησε μιὰ ἡμέρα γιὰ τὰ ὅμορφα μάτια μιᾶς κατασκόπου. Βρῆκε λοιπὸν εὐκαιρία απὸ μιὰ ἀδεια ποὺ εἶχε πάρει καὶ πέρασε στὴ Ρουμανία. ‘Η δίδυμη ἀδελφὴ τοῦ λιποτάκτη, ποὺ τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά, γιὰ νὰ σώσῃ τότε τὴν τιμὴ τῆς οἰκογενείας της, φόρεσε τὴν στολὴ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ πῆρε τὴ θέσι του στὸ σύνταγμα τῶν Ούσσαρων ὡς ύπολοχαγὸς Λιλιόν. ‘Ο συνταγματάρχης δμως ἀνεκάλυψε σὲ λίνο τῶν εἶχε ώς ύπασπιστὴ του ιιὰ απὸ τὶς ὅμορφες κοπέλλες τῆς Ούγγαρίας κ’ ἐπειδὴ ήταν ἑνα γουρούνι καὶ μισό, ἀρχισε νὰ τὴν ἔκθιάζῃ, ἀκόμη καὶ σὲ ένα σπίτια, δηλαδὴ ἔδω πέρα, στὸν πύργο σας. Τὴν νύχτα, δταν μπῆκε στὸ δωμάτιο της, ἡ δύστυχη αὐτὴ κοπέλλα, ἔθγαλε τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τυλίχθηκε μὲ τὸ σεντόνι. “Ἐπειτα, θγῆκε στὸν διάδρομο καὶ πέρασε στὸν ἔξωστη, ποὺ εἶνε πάνω απὸ τὸν κῆπο, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ λιγάκι ἔκει πέρα καὶ νὰ συλλογισθῇ τὶς ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Κ’ ἔτσι δ φτωχὸς Λάτσο ποὺ περνοῦσε κείη τὴν στιγμὴ ἀπ’ τὸν διάδρομο,

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 47).

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 19)

συμφέρον συμφέρον." Επειτα δὲν θὰ ήθελα νὰ παραφουσκώσης τὰ λογια που θα σου πῶ. "Έχω τὸ λόγο σου;

— Ιὸν ἔχεις Μπλάκ, τοῦ αἰάντησα. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ σου δηλώσω ὅτι δὲν μὲ φόβισαν ἡ ἀπειλές σου. "Αν σταθῆς κουτὸς καὶ πάνω στὴ συζήτησι μοῦ ἀποκαλύψῃς ἐνδιαφέροντα πράγματα θὰ τὰ γράψω, ἔστω κι' ἀν μοῦ κόψῃς κατόπιν τὸ λαρύγγη!

'Ο Μπλάκ μὲ κύτταξε κατάμματα κι' δταν εἶδε ὅτι αὐτά τὰ λογια τὰ ἔλεγα μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια μοῦ δήλωσε:

— 'Εμπρός, λέγε, σὲ τὶ θέλεις νὰ σ' ἀπαντήσω;

— Πρώτα-πρώτα πόσους ἀπὸ τὴ συμμορία σου σκότωσε ἡ πολιτοφύλακή. "Επειτα ἀν ἐλαττώθησαν οἱ γκάγκστερς. Καὶ τρίτο ἀν πράγματι, αὐτὸ τὸ πολιτικὸ σῶμα προσφέρη ἀληθινὲς υπηρεσίες στὴν πατρίδα του.

— Ξέρεις πολὺ καλά, μοῦ ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν» ὅτι οἱ κάτικοι τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ γενικά οἱ 'Αμερικανοὶ ἀνήκουν στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες: Στοὺς γκάγκστερς, στοὺς καταδότες, στοὺς φίλους τῶν γκάγκστερς καὶ στοὺς φίλους τῶν φίλων τῶν γκάγκστερς. Δηλαδὴ ἡ 'Αμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῶν συμμοριῶν. "Οταν λοιπὸν ἔνας πολιτοφύλακας σκοτώσῃ ἔναν ἔχθρό του γιὰ ἐντελῶς προσωπικοὺς λόγους ἡ ἀστυνομία ὅταν θὰ κάνη προσεκτικὲς ἀνακρίσεις θαίδη ὅτι τὸ θύμα ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω καὶ φυσικὰ θὰ τὸν χαρακτηρίσῃ κακοποιό. "Ετοι δολοφόνος του θὰ είνε ἐν τάξει μὲ τοὺς νόμους καὶ θὰ ἔχῃ ίκανοποιήσει καὶ τὴν προσωπικὴ ἐκδίκησι του! "Οσο τώρα γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῶν γκάγκστερς αὐτὸ οὔτε καὶ σὺ δὲν εἶχε τὸ πιστεύεις. 'Ο γκάγκστερ δὲν μπορεῖ νὰ ἔξαφανιστῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οἱ «Βασιλεῖς» τὸν ἔχουν ἀνάγκη γιὰ τὰ συμφεροντά τους. Οἱ ἐμποροὶ γιὰ νὰ υπερασπίζουν τὶς υποθέσεις τους κι' οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ τὸν κυνηγοῦν καὶ νὰ δικαιολογοῦν τὸ μισθό τους! "Αν τώρα οἱ πολιτοφύλακες προσφέρουν ἡ δὲν προσφέρουν ύπηρεσίες στὴν πατρίδα τους αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μόνος σου. Γλάντως ἐμεῖς τοὺς θεωροῦμε ἔχθρους μας καὶ ὅπου τοὺς δροῦμε τοὺς ἔξοντώνουμε. Θές καὶ τὸ λόγο; Γιατὶ μᾶς σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους μας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προσωπικοὺς ἔχθρους τους εἶνε φίλοι μας. "Ετοι δικαιολογεῖται τὸ μῖσος ποὺ ἔχουμε γι' αὐτοὺς τοὺς 'Αμερικανούς.

Κι' ἀλήθεια πυλλὲς φορὲς αὐτὲς ἡ πολιτοφύλακὲς πληρώνουν τοὺς ἀκριβὰ τὸν ήρωισμό τους νὰ θέλουν νὰ προστατεύσουν τὴν Νέα 'Υόρκη ἀπὸ τοὺς κακοποιούς... Οἱ γκάγκστερς τοὺς σκοτώνουν σὰν λυσσασμένα σκυλιά ὅπου τοὺς συναντήσουν. Γι' αὐτὸ κιόλας οἱ δρόμοι τῆς Νέας 'Υόρκης παρουσιάζουν συχνὰ ἔφιαλτικὸ θέμα αἴματηρῆς παραφροσύνης, τὸ δόποιο εἶνε ἀδύνατο ν' ἀναπρασταθῆ ὅτε καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν κινηματογράφῳ.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 39)

τάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του, γιατὶ νόμισε πῶς ἔθλεπε μπροστά του τὴ Λευκὴ Κυρια!... "Ας είνε... Σάς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ ὥμορφη κοπέλλα δρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, γιατὶ δ συνταγματάρχης τῆς εἶχε πεῖ νὰ πάγη στὸ δωμάτιο του στὶς τρεῖς ἡ ώρα τὸ πρωί... 'Η νέα συλλογίσθηκε πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχη. 'Ο ἀρραβωνιαστικός της, ποὺ ἤξερε τὸ μυστικό, τὴν πρόσεχε ἀγυρπνα κ' ἦταν ἔτοιμος πάντα νὰ μαλλώσῃ ἄγρια μὲ τὸν συνταγματάρχη. Μὰ ἔκεινη ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἔκανε τὴ σκέψη πῶς ἀν πήγαινε μὲ γυναικεία ροῦχα στὸ δωμάτιο τοῦ συνταγματάρχη, θὰ καταφερνε καλύτερα νὰ τὸν συγκινήσῃ. Ή σκέψης της αὐτὴ ἦταν σωστή, μὰ εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἔναν ἀνανδρο, ἔναν ἀνήμερο θηρίο. Γι' αὐτό, ἦταν μοιραίο νὰ ξεσπάσῃ τὸ δράμα ποὺ ξέρετε... 'Ελπίζω ὅτι μὲ καταλαβαίνετε. Αὐτὴ ἡ ύποθεσις τώρα πρέπει νὰ μείνη μεταξύ μας. Τὸ γόντρο τῶν ἀξιωματικῶν πρέπει νὰ σωθῇ μὲ κάθε τρόπο. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε. Θὰ κάνω μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἔκθεσι στὸ ύπουργείον καὶ τὸ δράμα θὰ μείνη μυστηριώδες καὶ ἀνεξιχνίαστο, ὅπως ἦταν μέχρι τώρα... "Ας ἀφήσουμε δόλους νὰ πιστεύουν στὴ «Λευκὴ Κυρία» τοῦ πύργου σας...

'Ο Χάγιος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ σκούπισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. 'Ο ταγματάρχης Μαντράσι τότε ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ εἶπε γελῶντας:

— 'Υπολοχαγὲ Λιλιόν... συγγνώμην! Κόμησσα Λιλιόν, δεῖξτε παρακαλῶ, στὸν ἀγαπητό μας κόμητα Χάγιος πόσο εἰσάστε ὥμορφη μὲ τ' ἀσπρα ροῦχα!... Μὰ πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ σᾶς θρῆ ἔνα φόρεμα γιὰ τὸ ταξίδι σας...

Κ' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν λοχαγὸ Βαλντάσι τοῦ εἶπε: — Κ' ἔσεις, λοχαγέ, μπορεῖτε νὰ συνοδεύσετε τὴν ἀρραβωνια-

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 10)

κό. Λοιπόν ; Εἶπατε ἐνα πορτοφόλι, καστανί, συνηθισμένο, δλίγο στὴν ἄκρη ςυλωμένο καὶ ραμμένο, μὲ χίλια ἔφτακόσια φράγκα μέσα καὶ ἔνα διαρκές τοῦ τράμ...

Κυττάζει μερικὰ χαρτιά.

—...Μάλιστα, εύρεθη... Μᾶς τὸ ἔφερε μιὰ κυρία χθές.

— "Αχ ! Δόξα σοι δ Θεός! εἶπεν δ φτωχός δ Ιάννης, ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά. Νὰ ποὺ ύπάρχουν ἀκόμα ἄνευρωποι καλοί!

— 'Αλλά...

— Τὶ ἀλλά;

— Τὸ πῆρε ὁ νοικοκύρης του. "Ενας κύριος...

— Πῶς, τί;... Τὸ πῆρε ὁ νοικοκύρης του;... Ποιός νοικοκύρης ἦτανε αὐτός;

— 'Εκείνος ποὺ τὸ εἶχε κ' ἦτανε δικό του.

— 'Εκείνος ποὺ τὸ εἶχε;

— Ναί, ἔνας κύριος καθὼς πρέπει, ποὺ ἔχει ύπογράψει ἔδω, ἀλλὰ δὲν θύγαζω τὴν ύπογραφή του... "Ηρθε καὶ τὸ ζήτησε, ἔδωσε τὰ σημάδια: καστανί, ςυλωμένο καὶ ραμμένο μὲ μιὰ γοργόνα σταμπαρισμένη ἀπὸ πάνω, μὲ χίλια ἔφτακόσια φράγκα μέσα, ἔνα χιλιόδραχμο, ἔνα πεντακοσάρικο καὶ δυὸ ἔκατσταρικα καὶ ἔνα διαρκές τοῦ τράμ. Τὸ ἔχασε στὸ τράμ, προχθὲς τ' ἀπόγευμα... Αὐτὸς ἦταν ὁ νοικοκύρης. "Ενας κύριος...

— Κύριος, τί κύριος;

— Νὰ ἔνας κύριος, σοθαρός καὶ καθὼς πρέπει, μὲ χρυσᾶ γυαλιά, ἔνα μουσάκι ἀσπρο καὶ ἔνα μπαστοῦνι, μὲ χρυσῆ λαβή!....

— Μπαστοῦνι μὲ χρυσῆ λαβή;

— Ναί, ἔνα μπαστοῦνι μὲ χρυσῆ λαβή, ποὺ πρέπει νὰ τὸ σπάσω στὸ κεφάλι σου, γιατὶ ἤρθες ἔδω πρωὶ-πρωὶ νὰ μᾶς γελάσης καὶ νὰ πάρης ένα πράγματα !

— Ποσειδώνα. Γιὰ ἔλα πάρε ἔδω τὸν κύριον αὐτόν!...

* * *

"Ο Γιάννης, σὰν Γιάννης ποὺ ἦτανε, ὅταν τὸν ἀφήσανε ἔλευθερο σκέφτονταν ἀκόμα γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς τὸ δικό του πορτοφόλι μποροῦσε νὰ εἶχε, δπως αὐτὸς στὸ καφενεῖο, δυὸ κυρίους, δυὸ ἀφεντικούς !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

Στὶς δόκτωρ καὶ εἴκοσι-πέντε τῆς φέραν ἔνα τηλεγραφημα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, καὶ τὸ ἄνοιξε. Τὴν εἶδα τότε νὰ χλωμάζῃ καὶ νὰ δαγκώνῃ τὰ χείλη της.

— Τί συμβαίνει, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησα ἀνήσυχος.

Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ τηλεγράφημα χωρὶς νὰ πῆ λεξι. Δὲν κατώρθωσα νὰ κρύψω ἔνα χαμόγελο σὰν τὸ διάθασι: δ Μίλιμπαρν τηλεγραφοῦσε πῶς τὴν τελευταία στιγμὴ τοῦ ἔτυχε κάποιο ἐμπόδιο καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φάη μαζύ μας...

— Ημασταν πάλι δέκα-τρεῖς !

Κύτταξα τὴ γυναικίκα μου ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὸ θυμό της.

— Μήπως θέλης νὰ πῶ τοῦ Τζάκσον, ὅτι δὲν τὸν χρειαζόμαστε πειά καὶ διάθης μὲ φύγη; τὴν ρώτησα θάζοντας τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ μὴν σκάσω στὰ γέλια.

Μὰ ἡ γυναικίκες φαίνεται πῶς δὲν παίρνουν ἀπὸ ἀστεῖα. Κι' ἀντὶ γιὰ ἄλλην ἀπάντησι, ἡ γλυκεία μου ἡ γυναικούλα μοῦ σφύριξεν ἀνάμεσα στὰ δόντακια της.

— Κτῆνος!

Καὶ σωριάστηκε κάτω ξερή.

— Ετοι μείναμε πάλι δώδεκα γιὰ τὸ τραπέζι.

— Τί εύτυχιά, Θεέ μου !

— Κι' ἄν ἡ Κίττυ μου ἀφήσῃ τὸν κόσμο αὐτὸν ἀπ' τὴ σκασίλα της καὶ φύγη γιὰ τοὺς ούρανούς τί διπλή εύτυχία τότε!...

ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

στικιά σας ως τὸν πύργο της. "Επειτα, πρέπει νὰ φύγε